

Arrest

**nr. 67 474 van 29 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2011 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorziter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. PALMANS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 18 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.12.2010 door E.(...) F.(...), H.(...), geboren te (...), in (...) en van (...) nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een aantal bewijzen van storting voor die gebeurden door de referentiepersoon. Uit deze documenten valt echter niet af te leiden aan wie deze storting gebeurden.

Bijgevolg is niet aangetoond dat betrokkene effectief deze steun genoten heeft

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.(...)”.

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.12.2010 door E.(...) F.(...), A.(...), geboren te (...), op (...) en van (...) nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een aantal bewijzen van storting voor die gebeurden door de referentiepersoon. Uit deze documenten valt echter niet af te leiden aan wie deze storting gebeurden.

Bijgevolg is niet aangetoond dat betrokkene effectief deze steun genoten heeft.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.(...)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zetten de verzoekende partijen in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“(...)Verzoekers hun aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoekers zich niet kunnen verzoenen met de motivering waarom hun aanvraag werd geweigerd.

Dat de motivering luidt:

Reden van de beslissing:

• Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie:

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een aantal bewijzen van storting voor die gebeurden door de referentiepersoon. Uit deze documenten valt echter niet af te leiden aan wie deze storting gebeurden.

Bijgevolg is niet aangetoond dat betrokkene effectief deze steun genoten heeft.

Dat verzoekers eerst en vooral het volgende wensen te benadrukken.

Verzoekers hebben 2 zonen die beiden in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben.

Zij kozen dan ook om deze vestiging te doen bij 1 van hun zonen, namelijk bij E.(...) F.(...) B.(...), die geboren is op (...) te (...), nationaliteit Belg, die gehuwd is met mevrouw E.(...) F.(...) H.(...) geboren op (...), nationaliteit Belg.

Volgens de wet moeten zij immers kiezen lastens wie zij de aanvraag doen. In de praktijk steunt natuurlijk ook de andere broer mee de ouders financieel.

Verzoekers hebben alle nodige documenten voorgelegd bij de gemeente ter staving van hun aanvraag desondanks nam de gemachtigde van de minister van de minister van migratie en asielbeleid een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoekers.

Verzoekers kunnen zich hier niet mee akkoord verklaren aangezien zij menen volledig aan de voorwaarden te voldoen.

Immers in Marokko hadden verzoekers werkelijk geen inkomsten.

Dat hun zoon hen dan ook altijd gesteund heeft en dit al ettelijke jaren.

Hij voegt dan ook de aanslagbiljetten vanaf aanslagjaar 2005 bij huidig schrijven, waarbij duidelijk kan vastgesteld worden dat er jaarlijks onderhoudsuitkeringen worden vermeld.

Aanslagjaar	Onderhoudsuitkeringen	
2005	2080,00	
2006	937,62	1822,38
2007	14,74	25,26
2008	1113,31	2206,69
2009	Wordt niet vermeld	Wordt niet vermeld
2010	3536,00	

Uit deze gegevens blijkt afdoende en staat onbetwistbaar vast dat verzoekers hun zoon (en zijn echtgenoot) instaan voor hun ouders en de nodige financiële middelen hebben om hen te ondersteunen. Dat ze sinds 1995 gesteund werden door hun kinderen. Dat de Belgische overheid dus wel erkent dat hun zoon onderhoudsbijdrage betaalt voor zijn ouders en dit steeds in zijn personenbelasting vermeldt wordt.

Dat zij zelfs een volmacht hebben op de rekening.

Dat zij ingeschreven zijn op de mutualiteiten van hun kinderen.

Dat zij totaal geen inkomen hebben in Marokko.

Dat de familie die hun ten laste hebben genomen voldoende inkomsten hebben zoals uit hun loonfiches blijkt.

Dat deze mensen zich ook nooit tot het OCMW hebben gewend.

Dat gelet op het voorgaande de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken niet redelijk te verantwoorden is.

Dat zij ondertussen ook gans de tijd in België verblijven en volledig onderhouden worden door hun zoon en zijn familie.

Dat dvz vervolgens is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens en het dossier van verzoekers dan ook niet correct heeft beoordeeld waardoor zij onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. verzoekers hun aanvraag draagt de beslissing niet en is niet redelijk te verantwoorden.

De beslissing neemt een negatieve beslissing m.b.t. verzoekers hun aanvraag tot vestiging maar staft zijn beweringen niet aan de hand van correcte gegevens.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot hun besluit gekomen zijn.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekers dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissingen.(...)”.

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat de verzoekende partijen niet aan de voorwaarden voldoen om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen aldus niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag van de verblijfskaart is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partijen zijn van mening dat zij alle nodige documenten hebben voorgelegd bij de gemeente ter staving van hun aanvraag. Zij hadden in Marokko geen inkomsten en werden reeds ettelijke jaren door hun zoon gesteund. De verzoekende partijen voegen dan ook aanslagbiljetten bij vanaf aanslagjaar 2005 waarbij duidelijk kan worden vastgesteld dat er jaarlijks onderhoudsuitkeringen worden vermeld. Uit deze gegevens blijkt afdoende en staat onbetwistbaar vast dat de zoon en diens echtgenote voor de verzoekende partijen instaan en hiertoe de nodige financiële middelen hebben. Voorts wijzen zij er op dat zij een volmacht hebben op de rekening, dat zij ingeschreven zijn op de mutualiteiten van hun kinderen, dat de familie die hen ten laste heeft genomen voldoende inkomsten heeft zoals uit hun loonfiches blijkt, dat zij zich ook nooit tot het OCMW hebben gewend en dat zij ondertussen ook de hele tijd in België verblijven en volledig onderhouden worden door hun zoon en zijn familie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 22 december 2010 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn, hebben ingediend. De verzoekende partijen werden verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 21 maart 2011, de volgende documenten over te leggen: *'attest van onvermogen; bewijs van stortingen in het verleden; bewijzen inkomsten gevestigde; bewijs niet ten laste van OCMW; ziekteverzekering vreemdeling'*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen een aantal bewijzen van stortingen door de referentiepersoon voorlegden. Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd echter vastgesteld dat uit deze documenten niet valt af te leiden aan wie deze stortingen gebeurden. Deze door de verwerende partij gedane vaststelling wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. De argumenten dat zij in Marokko geen inkomsten hadden en reeds ettelijke jaren door hun zoon werden gesteund, dat zij een volmacht hebben op de rekening van hun zoon, dat zij ingeschreven zijn op de mutualiteiten van hun kinderen, dat de familie die hen ten laste neemt voldoende inkomsten heeft en dat zij zich ook nooit tot het OCMW hebben gewend, doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet afdoende bewezen hebben in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift verschillende aanslagbiljetten neerleggen teneinde aan te tonen dat er jaarlijks onderhoudsuitkeringen gebeurden, stelt de Raad vast dat deze elementen zich niet in het administratief dossier bevinden en dat de verwerende partij daar geen kennis van heeft. Met het bijbrengen van deze documenten vragen de verzoekende partijen eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan de verwerende partij overgemaakt ten tijde van de visumaanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982).

De verzoekende partijen maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partijen aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verder wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Uit voorgaande bespreking is reeds voldoende gebleken dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel stellen de verzoekende partijen wat volgt:

"(...) Dat bovendien verzoekers menen dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332) .

De feitelijke situatie van het gezin dient het voorwerp uit te maken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Dat de beslissingen van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Bovendien is mijnheer zeer ernstig ziek op dit ogenblik. Er werd zelfs een medische aanvraag voor hem ingediend.

Bovendien heeft hij in zijn land van herkomst totaal geen middelen van bestaan, geen recht op pensioen.

Dat verzoekers immers wel degelijk voldoen aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor hun aanvraag.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst zij gescheiden worden van hun kinderen die hier een recht op verblijf hebben en de Belgische nationaliteit

De beslissing, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoekers heeft.

In casu is de verwijdering van verzoekers uit het land waar hun gezinsleden wonen, niet te rijmen met de bescherming van hun gezinsleven en privéleven.

De beslissingen zoals door DVZ genomen zijn niet redelijk gelet op de gevolgen die de beslissing voor hun en hun dochter zal teweegbrengen.(...)".

2.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

De verzoekende partijen verduidelijken in hun verzoekschrift dat zij, indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst, zijn gescheiden worden van hun kinderen die hier een recht op verblijf hebben en zelfs de Belgische nationaliteit. De beslissing is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die deze beslissing voor hen heeft. Een verwijdering uit het land waar hun gezinsleden wonen, valt niet te rijmen met de bescherming van hun gezins- en privéleven.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Wat betreft deze indicaties kan worden vastgesteld dat de verzoekende partijen sinds hun komst in België bij hun zoon en diens echtgenote inwonen. De verzoekende partijen stellen dat zij volledig onderhouden worden door hun zoon en zijn echtgenote. Daargelaten de vraag of het feit dat zij geen steun krijgen van het OCMW en inwonen bij hun zoon en diens echtgenote voldoende is om aan te tonen dat zij nu volledig financieel afhankelijk zijn van deze laatste en dat dit voldoende zou zijn om aan te tonen dat er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat dit dan wel een zeer recent familieleven is. De verzoekende partijen wonen immers slechts sinds hooguit een half jaar vóór de bestreden beslissing bij hun zoon in. Bovendien zijn de verzoekende partijen naar België gekomen met een visum kort verblijf en wisten zij dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst na het verstrijken van de geldigheidsduur van dit visum. Tevens dient te worden opgemerkt dat de zoon van de verzoekende partijen hier in België een eigen gezinsleven heeft opgebouwd. Het loutere feit dat op het Belgische grondgebied familieleden van de verzoekende partijen wonen, betekent niet dat hun verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van hun vermeend familie- en gezinsleven. De bestreden beslissingen houden bovendien ook geen absolute scheiding van ouders en zoon in en verbreken aldus geenszins het familieleven tussen ouders en zoon. De zoon van de verzoekende partijen kan zijn ouders opzoeken in hun land van herkomst en zal zonder problemen naar België kunnen terugkeren aangezien hij Belg is. Zodoende maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat, zo er al sprake zou zijn van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, er een positieve verplichting zou bestaan voor verweerder om hen een verblijf op het grondgebied toe te staan ingevolge artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen maken geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPs,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs